

Van Joe Hill zijn verschenen:

Zwart hart

Hoorns

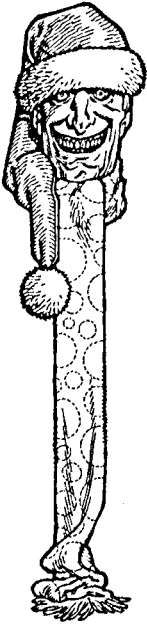
Nosferatu ♦

♦ Ook als e-book verkrijgbaar

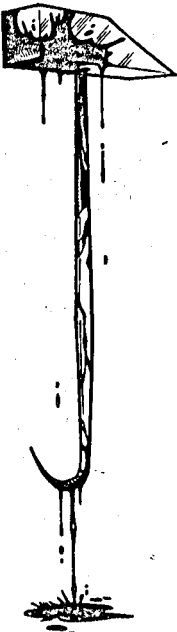
JOE HILL NOSFERATU

Vertaald door Henny van Gulik
Illustraties: Gabriel Rodríguez

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff

ZOET

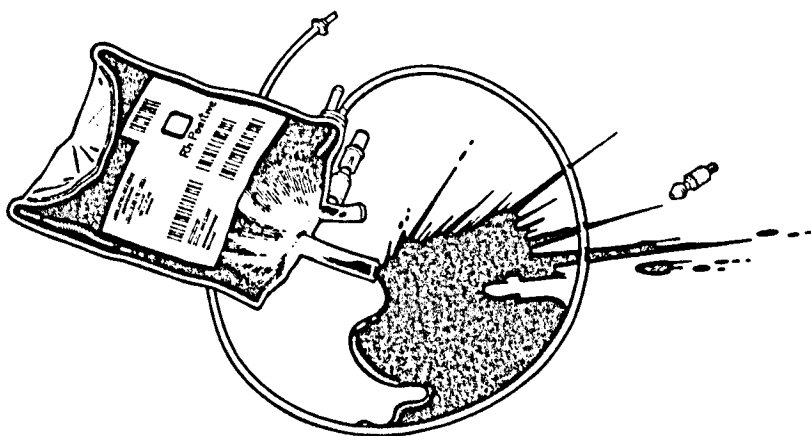
stout

Denn die Todten reiten schnell.
(Want de doden reizen snel.)
– ‘Lenore’, Gottfried Bürger

Proloog

Prettige kerstdagen

december 2008

Federale gevangenis Englewood, Colorado

ZUSTER THORNTON LIEP EVEN VOOR ACHTEN DE ZAAL VOOR LANGE-termijnzorg op met een verse zak bloed voor Charlie Manx.

Ze draaide op de automatische piloot en was met haar gedachten niet bij haar werk. Ze had eindelijk besloten om voor haar zoontje Josiah de Nintendo-DS te kopen die hij zo graag wilde hebben en vroeg zich af of ze het zou redden om na haar dienst naar Toys 'R' Us te gaan, voor sluitingstijd.

Ze had zich enkele weken tegen het idee verzet, uit filosofisch oogpunt. Dat al zijn vriendjes er een hadden deed er voor haar niet toe. Het idee van die draagbare computerspelletjes die kinderen overal met zich meesleepten stond haar gewoon niet aan. Ellen Thornton stoorde zich aan de manier waarop kleine jongens zich verloren in het lichtgevende schermpje en de werkelijkheid vervuilden voor een verbeeldingswereld waarin pretmakerij de plaats innam van het denken en het verzinnen van creatieve manieren om te doden een kunstvorm was. Ze had gefantaseerd over een kind dat dol was op boeken en scrabbelen en dat het leuk vond om tochten op sneeuwschoenen met haar te maken. Wat een giller.

Ellen had zo lang mogelijk voet bij stuk gehouden, maar de dag daarvoor had ze Josiah aangetroffen terwijl hij op zijn bed zat en deed alsof een oude portefeuille een Nintendo-DS was. Hij had een plaatje van Donkey Kong uitgeknipt en in het doorzichtige plastic fotohoesje geschoven. Hij drukte op denkbeeldige knoppen en maakte ontploffingsgeluiden. Ze voelde een steek in haar hart toen ze zag dat hij deed alsof hij al iets had waarvan hij zeker wist dat hij het onder de kerstboom zou aantreffen. Ellen mocht dan haar ideeën hebben over wat wel of niet gezond was voor jongens, maar dat betekende niet dat de Kerstman daar hetzelfde over moest denken.

Doordat ze met haar gedachten niet bij haar werk was, viel haar pas op dat er iets anders was aan Charlie Manx toen ze om zijn bed heen liep naar de infuusstandaard. Op dat moment slaakte hij een diepe zucht, alsof hij zich verveelde, en toen ze naar hem keek en zag dat hij naar haar staarde, schrok ze zo erg dat ze bijna de zak bloed uit haar handen liet vallen.

Hij was gruwelijk oud en afzichtelijk. Zijn grote kale schedel was net een bol waarop het oppervlak van een maan was afgebeeld, de continenten aangegeven door levervlekken en sarcomen met de kleur van oude blauwe plekken. Des te afschuwelijker was het feit dat van alle mannen op de zaal voor langetermijnzorg – ook bekend als de ‘kasplantjeszaal’ – Charlie Manx de enige was die uitgerekend in deze tijd van het jaar zijn ogen open had. Manx was dol op kinderen. Hij had er in de jaren negentig van de vorige eeuw tientallen doen verdwijnen. Hij had een huis ten zuiden van de Flatirons, waar hij alles met hen deed wat hij maar wilde, ze vervolgens vermoordde en ter nagedachtenis aan hen kerstversieringen ophing. De kranten noemden het ‘het Arrensleehuis’. Ho ho ho... vrolijk kerstfeest!

Gewoonlijk kon Ellen tijdens haar werk het moederdier in zichzelf onderdrukken en voorkomen dat haar gedachten afdwaalden naar de verschrikkelijke dingen die Charlie Manx waarschijnlijk had gedaan met de meisjes en jongens die zijn pad hadden gekruist; meisjes en jongens niet ouder dan haar Josiah. Als ze het kon voorkomen dacht Ellen nooit na over wat de patiënten voor wie ze zorgde hadden gedaan. De patiënt aan de andere kant van de zaal had zijn vriendin en haar twee kinderen vastgebonden, hun huis in brand gestoken en ze levend laten verbranden. Hij werd gearresteerd in een kroeg verderop in de straat, waar hij Ierse whisky dronk en naar een honkbalwedstrijd tussen de White Sox en de Rangers keek. Ellen was van mening dat daarover nadenken haar niets zou opleveren en ze had zichzelf aangeleerd haar patiënten te zien als verlengstukken van de apparaten en infusen waarop ze waren aangesloten: randapparatuur van vlees.

Ze werkte al drie jaar op de zwaarbewaakte ziekenafdeling van de gevangenis in Englewood en had nooit meegemaakt dat Charlie Manx zijn ogen open had. Hij had al die tijd in coma gelegen. Hij was de zwakste van haar patiënten, vel over been. Zijn hartmonitor bliepte als een metronoom die op de laagst mogelijke stand was gezet. De arts zei dat hij evenveel hersenactiviteit vertoonde als een blik mais. Niemand had ooit zijn leeftijd vastgesteld, maar hij zag er ouder uit dan Keith

Richards. Hij leek zelfs enigszins op Keith Richards; een kale Keith met een mond vol kleine, scherpe bruine tanden.

Er lagen nog drie andere comapatiënten op de zaal, die door het personeel 'hersendoden' werden genoemd. Als je een tijdje voor hen had gezorgd, ontdekte je dat hersendoden ieder hun eigenaardigheid hadden. Don Henry, de man die zijn vriendin en haar kinderen levend had laten verbranden, ging nu en dan 'wandelen'. Hij kwam natuurlijk niet uit bed, maar zijn voeten traptten zwak onder de lakens. Een andere man, Leonard Potts, lag al vijf jaar in coma en zou nooit meer bijkomen. Een andere gevangene had een schroevendraaier dwars door zijn schedel, tot in zijn hersenen geramd. Maar af en toe schraapte hij zijn keel en riep hij: 'Dat weet ik!' alsof hij een kind was dat antwoord wilde geven op de vraag van een leraar. Misschien was zijn ogen opendoen Manx' eigenaardigheid en had ze het hem gewoon nooit eerder zien doen.

'Hallo, meneer Manx,' zei Ellen werktuiglijk. 'Hoe voelt u zich vandaag?'

Ze lachte een nietszeggende glimlach en wachtte even. Ze had nog steeds de zak bloed op lichaamstemperatuur in haar hand. Ze verwachtte geen antwoord maar vond het wel zo beleefd om hem even de tijd te gunnen zijn niet-bestaande gedachten bijeen te rapen. Toen hij niets zei, stak ze haar hand uit om zijn oogleden dicht te doen.

Hij omklemdde haar pols. Ze gilte van schrik, ze kon er niets aan doen, en liet de zak bloed vallen. De zak viel met een smak op de vloer en barstte open, en er spoelde een rode golf over haar voeten.

'Bah!' riep ze uit. 'Bah, bah en nog eens bah! Godsamme!'

Het rook naar versgegoten ijzer.

'Je zoontje, Josiah,' zei Charlie Manx tegen haar met krassende stem. 'Er is een plek voor hem in Kerstland, bij de andere kinderen. Ik zou hem een nieuw leven kunnen geven. Ik zou hem een leuke nieuwe glimlach kunnen geven. Ik zou hem mooie nieuwe tanden kunnen geven.'

Uit zijn mond de naam van haar zoontje te horen, was erger dan Manx' hand om haar pols of het bloed op haar voeten. (Schoon bloed, zei ze tegen zichzelf, schóón.) Dat deze man, een veroordeelde moordenaar en kindermisbruiker, het over haar zoontje had, bezorgde haar een draaierig en licht gevoel in het hoofd, alsof ze in een glazen lift razendsnel de lucht in schoot en de wereld onder haar wegviel.

'Laat los,' fluisterde ze.

'Er is een plek voor Josiah John Thornton in Kerstland en er is voor jou een plek in het Huis van Slaap,' zei Charlie Manx. 'De Gasmasker-

man zou wel weten wat hij met je aan moest. Je de peperkoekrook geven en je leren hem lief te hebben. Ik kan je niet meenemen naar Kerstland. Eigenlijk zou dat wel kunnen, maar de Gasmaskerman is beter. De Gas-maskerman is een zegen.'

'Help,' gilde Ellen, maar het kwam er niet uit als een gil. Het was een fluistering. 'Help me.' Ze had geen stem meer.

'Ik heb Josiah gezien op de Begraafplaats van Wat-zou-kunnen-zijn. Josiah moet meegaan voor een ritje in de Wraith. Hij zou in Kerstland voor altijd gelukkig zijn. Daar kan de wereld hem niet kapotmaken, want het ligt niet in de wereld. Het ligt in mijn hoofd. Ze zitten allemaal veilig in mijn hoofd. Ik heb erover gedroomd, weet je. Kerstland. Ik heb erover gedroomd, maar ik loop en loop maar door en kom niet aan het eind van de tunnel. Ik hoor de kinderen zingen, maar ik kan ze niet bereiken. Ik hoor dat ze me roepen, maar er komt geen eind aan de tunnel. Ik heb de Wraith nodig. Ik heb mijn wagen nodig.'

Zijn tong gleed zijn mond uit, bruin, vochtig glanzend en obsceen, en bevochtigde zijn droge lippen. Toen liet hij haar los.

'Help,' fluisterde ze. 'Help. Help. Help.' Ze moest het nog een paar keer zeggen voordat het luid genoeg was om door een ander gehoord te worden. Toen vloog ze door de deuren de gang in, rennend op haar zachte, platte schoenen, gillend uit alle macht. Ze liet een spoor van fel-rode voetafdrukken achter.

Tien minuten later hadden twee gewapende agenten Manx op zijn bed vastgebonden voor het geval hij zijn ogen opendeed en probeerde op te staan. Maar de arts die een poosje later arriveerde om hem te onderzoeken, zei dat ze hem los moesten maken.

'Deze man ligt al sinds 2001 in bed. Hij moet viermaal per dag gedraaid worden om doorligplekken te voorkomen. Zelfs als hij niet hersendood was, is hij te zwak om zijn bed uit te komen. Na zeven jaar spieratrofie zal hij waarschijnlijk niet eens zonder hulp rechtop kunnen zitten.'

Ellen was bij de deur blijven staan zodat ze als Manx zijn ogen weer opendeed meteen de gang in kon vluchten, maar toen ze hoorde wat de arts zei, liep ze stijfjes de zaal door en trok haar rechtermouw omhoog om de blauwe plekken te laten zien waar Manx haar had vastgepakt.

'Zien die eruit als iets wat is gedaan door een man die te zwak is om rechtop te zitten? Het voelde aan alsof hij mijn arm uit de kom wilde rukken.' Haar voeten deden bijna evenveel pijn als haar pols. Ze had haar met bloed doorweekte panty uitgetrokken en haar voeten grondig

geschrobd met kokendheet water en desinfecterende zeep. Ze droeg nu haar sportschoenen. Haar andere schoenen lagen in de vuilnisbak. Ze geloofde niet dat ze ze ooit nog aan zou kunnen trekken, zelfs als ze schoongemaakt werden.

De arts, een jonge Indiër die Patel heette, schonk haar een verlegen, verontschuldigende blik en boog zich over Manx heen om met een zaklampje in diens ogen te schijnen. Zijn pupillen reageerden niet. Patel bewoog het zaklampje heen en weer, maar de ogen van Manx bleven gericht op een punt achter Patels linkeroor. De arts klapte een paar centimeter voor Manx' neus in zijn handen. Manx knipperde niet. Patel deed met zachte hand Manx' ogen dicht en bestudeerde de uitdraai van de ecg die zojuist was gemaakt.

'Ik zie geen enkel verschil met de vorige tien ecg's,' zei Patel. 'De patiënt scoort een negen op de Glasgowschaal en vertoont lage alfa-golf-activiteit die klopt met alfacoma. Ik vermoed dat hij praatte in zijn slaap, zuster. Dat gebeurt zelfs als iemand hersendood is, zoals deze man.'

'Zijn ogen waren open,' zei Ellen. 'Hij keek me recht in mijn gezicht. Hij kende mijn naam. Hij kende de naam van mijn zoontje.'

Patel zei: 'Heb je ooit bij zijn bed staan praten met een van de andere zusters? Je weet maar nooit wat de man onbewust heeft geregistreerd. Je zegt bijvoorbeeld tegen een andere zuster: "Moet je horen, mijn zoon heeft zojuist de spelwedstrijd gewonnen." Manx hoort dit en praat het na in een droomtoestand.'

Ellen knikte, maar ze dacht: hij kende Josiahs tweede voornaam en ik weet heel zeker dat ik die nooit tegen iemand in het ziekenhuis heb genoemd. *Er is een plek voor Josiah John Thornton in Kerstland*, had Charlie Manx tegen haar gezegd, *en er is voor jou een plek in het Huis van Slaap*.

'Hij heeft zijn bloed nog niet gekregen,' zei ze. 'Hij is al een paar weken anemisch, hij heeft door zijn katheter een urineweginfectie opgelopen. Ik zal even een nieuwe zak halen.'

'Dat hoeft niet. Ik zal ervoor zorgen dat die oude vampier zijn bloed krijgt. Hoor eens, hij heeft je de stuipen op het lijf gejaagd. Zet het van je af. Ga naar huis. Hoe lang duurt je dienst nog? Een uur? Neem dat uur maar vrij. En morgen ook. Moet je nog kerstinkopen doen? Doe die dan. Denk hier niet meer aan en ontspan je. Het is bijna Kerstmis, zuster Thornton,' zei de arts, en hij gaf haar een knipoog. 'Weet je niet dat dit de heerlijkste tijd van het jaar is?'

De Kortere Weg

1986-1989

Haverhill, Massachusetts

BRUTAALTJE WAS ACHT JAAR OUD TOEN ZE VOOR HET EERST OVER de overdekte brug tussen Verloren en Gevonden reed.

Dat ging als volgt: ze waren net terug van het meer en Brutaaltje was in haar slaapkamer, waar ze een poster ophing van David Hasselhoff – in een zwartleren jack stond hij voor KITT, met zijn armen over elkaar en een glimlach op zijn gezicht die kuiltjes in zijn wangen toverde – toen ze in de slaapkamer van haar ouders haar moeder een kreet van schrik hoorde slaken.

Brutaaltje stond met haar ene voet op de plank aan het hoofdeinde van haar bed en drukte de poster met haar borst tegen de muur terwijl ze de hoeken met bruin plakband vastplakte. Ze verstijfde en hield haar hoofd schuin om te luisteren. Ze was niet geschrokken en vroeg zich alleen maar af waarover haar moeder zich nu weer druk maakte. Het klonk alsof ze iets kwijt was.

‘... hem had, ik weet dat ik hem had!’ riep haar moeder met een snik.

‘Heb je hem misschien afgedaan bij het meer? Voordat je het water in ging?’ vroeg Chris McQueen. ‘Gistermiddag?’

‘Ik heb je al verteld dat ik niet heb gezwommen.’

‘Misschien heb je hem afgedaan toen je je met zonnebrandcrème insmeerde.’

Zo gingen ze nog een tijdje door, en Brutaaltje besloot de stemmen voorlopig maar te negeren. Op haar achtste had Brutaaltje – Victoria voor haar schooljuf van groep vier, Vicki voor haar moeder, maar Brutaaltje voor haar vader en in haar hart – allang afgeleerd om te schrikken van de uitbarstingen van haar moeder. Linda McQueens hevige lachbuiën en opgewonden kreten van teleurstelling vormden de normale achtergrondgeluiden in het dagelijks leven van Brutaaltje en waren slechts nu en dan de moeite van het opmerken waard.

Ze streek de poster glad, bracht nog een stukje plakband aan en deed een stap achteruit om haar werk te bewonderen. David Hasselhoff, geweldig. Ze fronste haar voorhoofd en probeerde uit te maken of de poster scheef hing. Opeens hoorde ze een deur met een klap dichtslaan en toen weer een gekwelde kreet – haar moeder – en vervolgens de stem van haar vader.

‘Ik wist dat het hier op uit zou draaien,’ zei hij. ‘Het is altijd hetzelfde liedje.’

‘Ik vroeg of je in de badkamer had gekeken en je zei dat je dat had gedaan. Je zei dat je overal had gekeken. Heb je wel of niet in de badkamer gekeken?’

‘Dat weet ik niet. Nee. Waarschijnlijk niet. Maar dat doet er niet toe, want je hebt hem niet in de badkamer laten liggen, Linda. Weet je hoe ik weet dat je je armband niet in de badkamer hebt laten liggen? Omdat je hem gisteren op het strand hebt laten liggen. Jij en Regina Roeson hebben in de zon liggen bakken en een emmer margarita’s gezopen en toen raakte je zo ontspannen dat je vergat dat je een dochter had en in slaap viel. En toen je wakker werd en besepte dat je een uur te laat zou komen om haar op te halen van het kinderkamp...’

‘Ik was geen uur te laat.’

‘... ben je halsoverkop vertrokken. Je vergat de zonnebrandcrème, je vergat je badlaken en je vergat ook je armband, en nu...’

‘En dronken was ik ook niet, als je dat suggereert. Ik neem nooit onze dochter mee in de auto als ik dronken ben, Chris. Dat is jouw specialiteit...’

‘... en nu doe je wat je altijd doet: de schuld op een ander schuiven.’

Brutaaltje was zich er nauwelijks van bewust dat ze in beweging was gekomen en door de schemerige gang naar de slaapkamer van haar ouders liep. De deur stond op een kier en ze zag een stukje van het ouderlijke bed en de koffer die erbovenop lag. Er waren kleren uitgetrokken en over de vloer rondgestrooid. Brutaaltje wist dat haar moeder in een vlaag van paniek van alles uit de koffer had gerukt en van zich af had geslingerd, op zoek naar de verloren armband: een gouden band waarop een vlinder was gezet die was ingelegd met fonkelende blauwe saffiertjes en diamantschilfers.

Haar moeder liep rusteloos op en neer en om de paar seconden kwam ze in zicht als ze door het stukje kwam dat Brutaaltje van de slaapkamer kon zien.

‘Dit heeft niets met gisteren te maken. Ik heb je gezegd dat ik hem

niet op het strand ben kwijtgeraakt. Dat weet ik zeker. Vanochtend lag hij naast de wastafel, bij mijn oorbellen. Als hij niet bij de receptie ligt, dan heeft een van de kamermeisjes hem gestolen. Dat doen ze, op die manier vullen ze hun inkomen aan. Ze pikken alles in wat de zomergasten vergeten mee te nemen.'

De vader van Brutaaltje bleef even stil en zei toen: 'Jezus, wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng. En dan te bedenken dat ik met jou een kind heb.'

Brutaaltje kromp in elkaar. Tranen brandden achter haar ogen, maar ze huilde niet. Haar tanden zochten werktuiglijk haar lip en beten hard. De scherpe pijn hield de tranen tegen.

Haar moeder deed niet zoveel moeite om zich te beheersen en barstte in huilen uit. Ze kwam weer in zicht. Ze had een hand tegen haar gezicht gedrukt en haar schouders schokten. Brutaaltje wilde niet dat ze haar zouden zien en liep terug door de gang.

Ze liep haar kamer voorbij en de voordeur uit. Het idee om binnen te blijven, was plotseling ondraaglijk. De lucht in het huis was bedompt. De airco had een week lang niet gedraaid. Alle planten waren dood en dat was te ruiken.

Ze wist niet waar ze naartoe ging tot ze daar was, hoewel haar stemming onvermijdelijk was vanaf het moment dat ze haar vader had horen zeggen: *wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng*. Ze ging via de zijdeur de garage binnen en pakte haar Raleigh Tuff Burner.

Ze had de fiets in mei voor haar verjaardag gekregen, het mooiste verjaarscadeau ooit... dat vond ze niet alleen toen, maar ook later. Toen ze dertig was en haar zoontje haar vroeg wat het mooiste cadeau was dat ze ooit had gekregen, dacht ze onmiddellijk aan de felblauwe Raleigh Tuff Burner met banaangele velgen en dikke banden. De fiets was haar lievelingsbezit, meer nog dan haar Magic 8 Ball, haar kiss-figuurtjes en zelfs haar ColecoVision-spelcomputer.

Ze had de fiets drie weken voor haar verjaardag zien staan in de etalage van Pro Wheelz, toen ze samen met haar vader in de stad was, en had een diepe, bewonderende zucht geslaakt. Haar vader nam haar mee naar binnen en kreeg de verkoper zover dat ze een rondje door de showroom mocht rijden. De verkoper had haar ten stelligste aangeraden om naar andere fietsen te kijken omdat hij de Tuff Burner te groot voor haar vond, zelfs met het zadel op de laagste stand. Ze begreep niet waar de man het over had. Het leek wel hekserij, het was net of ze op een bezem zat en op een hoogte van driehonderd meter door Halloween-duisternis

vloog. Haar vader had echter net gedaan alsof hij het met de verkoper eens was en had tegen Vic gezegd dat ze zo'n fiets zou krijgen als ze wat ouder was.

Drie weken later stond hij op de oprit met een grote zilverkleurige strik aan het stuur. 'Je bent nu toch ouder?' zei haar vader met een knip-oog.

Ze glipte dus de garage binnen, waar de Tuff Burner tegen de muur stond, links van de motor van haar vader, een zwarte Harley-Davidson Shovelhead uit 1979, waarop hij 's zomers nog steeds naar zijn werk reed. Haar vader werkte met explosieven bij de aanleg van wegen, meestal met ammoniumnitraat, soms met zuivere TNT. Hij had een keer tegen Vic gezegd dat alleen een slimme man een manier kon bedenken om zijn brood te verdienen met zijn ondeugden. Toen ze hem vroeg wat hij bedoelde, zei hij dat de meeste mannen die het leuk vonden om bommen tot ontploffing te brengen, zichzelf opbliezen of in de gevangenis belandden. In zijn geval leverde het hem zestigduizend dollar per jaar op, en zelfs meer als hij ooit de pech had dat hij zichzelf verminkte. Zijn pink alleen al was twintigduizend dollar waard als hij die eraf blies. Op zijn motor was met een airbrush een sexy blondje geschilderd, dat gekleed in een bikini met Amerikaanse-vlagprint schrijlings op een bom zat, tegen een achtergrond van vlammen. Vics vader was stoer. Andere vaders bouwden dingen. Die van haar blies dingen op en reed weg op een Harley, met de sigaret in zijn mond die hij net had gebruikt om de lont aan te steken. Was dat stoer of niet?

Brutaaltje mocht met haar fiets over de paden rijden in het Pittman Street-bos – de officiële naam van een strook land, begroeid met dwergdennen en berken – dat grensde aan hun achtertuin. Ze mocht tot aan de rivier de Merrimack en de overdekte brug, maar verder niet.

Aan de andere kant van die overdekte brug – ook bekend als de Kortere Weg-brug – liep het bos door, maar het was Vic niet toegestaan om de brug over te gaan. De Kortere Weg was zeventig jaar oud en honderd meter lang, en hij begon in het midden door te zakken. De muren hielden over in stroomafwaartse richting en zagen eruit alsof ze door een flinke windstoot zo omver konden worden geblazen. De ingang was afgesloten met een hek van harmonicagaas, maar jongelui hadden het staaldraad van een van de hoeken omgebogen zodat ze binnen een stickie konden roken en vrijen. Op het metalen bord op het hek stond ONVEILIG VERKLAARD DOOR DE POLITIE VAN HAVERHILL. Het was een plek voor jeugdige misdadigers, zwervers en gestoorden.

Ze was natuurlijk binnen geweest (tot welke categorie ze behoorde, laten we in het midden), ondanks de dreigementen van haar vader of het ONVEILIG-bord. Ze had zichzelf uitgedaagd om onder het hek door te kruipen en tien stappen te doen. Brutaaltje was nog nooit een uitdaging uit de weg gegaan, zelfs niet als ze die zichzelf had opgelegd. Vooral niet de uitdagingen die ze zichzelf oplegde.

Binnen was het vijf graden koeler en er zaten spleten tussen de vloerplanken waardoor je het door de wind opgezweepte water dertig meter daaronder kon zien. Door gaten in het zwarte teerpapier op het dak vielen banen goudkleurig licht vol dwarrelende stofdeeltjes naar binnen. Vleermuizen piepten schril in het donker.

Vics ademhaling versnelde toen ze de lange, schemerige tunnel in liep die niet alleen een rivier maar de dood zelf overbrugde. Ze was acht en ervan overtuigd dat ze sneller was dan wat dan ook, zelfs een instortende brug. Maar die overtuiging brokkelde een beetje af toen ze kleine stapjes zette op de oude, versleten, krakende vloerplanken. Ze had niet tien stapjes gedaan maar twintig. Bij de eerste luide *krak* was ze echter zo bang geworden dat ze als een haas terug was gerend en onder het hek was doorgekropen. Haar hart bonsde in haar keel en gaf haar het gevoel dat ze bijna stikte.

Nu stuurde ze haar fiets door de achtertuin en even later scheurde ze over de helling naar beneden, over wortels en stenen het bos in, weg van haar huis en regelrecht een van haar zelfverzonnen *Knight Rider*-avonturen in.

Ze zat in de Knight 2000 en ze reden, vlogen bijna, moeiteloos tussen de bomen door, terwijl de zomerdag overging in citroenkleurige schemering. Hun missie was om een microchip terug te halen die de geheime locaties bevatte van alle raketsilo's in de Verenigde Staten. De chip zat verstopt in de armband van haar moeder en maakte deel uit van de vlinger, gemaskeerd als een diamantje. Huurlingen hadden de armband in hun bezit. Hun plan was om de informatie te verkopen aan de hoogste bidder: Iran, de Russen, misschien Canada. Vic en Michael Knight naderden hun schuilplaats via een achterafweg. Michael wilde dat Vic hem beloofde dat ze geen onnodige risico's zou nemen, dat ze niet het domme kind zou uithangen. Ze lachte spottend en rolde met haar ogen, maar ze wisten allebei dat het plot zou eisen dat ze op een gegeven moment het domme kind moest spelen, waarmee ze hun leven in gevaar zou brengen en gedwongen werden tot desperate kunstgrepen om aan de slechteriken te ontkomen.

Jammer genoeg was het verhaal niet echt bevredigend. Om te beginnen zat ze duidelijk niet in een auto. Ze reed op een fiets, hotste over boomwortels, trapte snel, snel genoeg om aan de muggen te ontsnappen. Bovendien kon ze zich niet ontspannen en zichzelf verliezen in dagdromen zoals ze gewoonlijk graag deed. Ze dacht steeds: *Jezus, wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng*. Het idee kwam ineens bij haar op dat haar vader weg zou zijn als ze thuiskwam, en haar maag verkrampde. Brutaaltje boog haar hoofd en trapte sneller, de enige manier om dat afschuwelijke idee achter zich te laten.

Ze zat niet op een fiets, was haar volgende gedachte, maar op de Harley van haar vader. Haar armen had ze om hem heen geslagen en ze had de helm op die hij voor haar had gekocht: de zwarte integraalhelm die haar het gevoel gaf dat ze voor een deel was gekleed in een ruimtepak. Ze reden terug naar Lake Winnepesaukee om de armband van haar moeder op te halen, ze wilden haar ermee verrassen. Haar moeder zou het uitschreeuwen van blijdschap als ze zag wat haar vader in zijn hand had en haar vader zou lachen en zijn arm om Linda McQueens middel slaan en haar wang kussen, en dan zouden ze niet meer boos op elkaar zijn.

Brutaaltje reed door flakkerend zonlicht onder de overhangende takken. Ze was dicht genoeg bij de 495 om de verkeersgeluiden te horen: het geknars van een achttienwieler die terugschakelde, het gezoem van auto's en zelfs de knetterende uitlaat van een motor op weg naar het zuiden.

Wanneer ze haar ogen dichtdeed, reed ze zelf op de snelweg. Ze schoot lekker op. Ze genoot van het gevoel van gewichtloosheid als de motor schuin door de bocht ging. Ze merkte niet op dat ze in haar gedachten nu alleen op de motor zat, dat ze groter was, oud genoeg om zelf de gashendel te bedienen.

Ze zou ze allebei de mond snoeren. Ze zou de armband vinden, naar huis teruggaan, de armband tussen haar ouders op het bed gooien en zonder een woord weer weglopen. Hen achterlaten terwijl ze elkaar beschaamd aankeken. Maar vooral beeldde ze zich in dat ze op de motor zat en over de snelweg raasde terwijl het laatste daglicht vervloog.

Ze liet de naar dennen geurende schemering achter zich en reed het brede zandpad op dat naar de brug leidde. De Kortere Weg-brug.

Toen ze de brug naderde, zag ze dat het hek kapot was. Het gaas was van de palen gerukt en lag op de grond. Rond de ingang, die net breed genoeg was voor een auto, hingen klimopranken, die zachtjes wiegden in de luchtstroom vanaf de rivier. Daarbinnen was een rechthoekige tun-

nel, met aan het eind een onvoorstelbaar helder stralend vierkant, alsof daar een vallei met goudkleurig graan lag of misschien wel gewoon goud.

Ze remde af, heel even maar. Ze fietste als in een trance en toen ze besloot om door te rijden, over het hek heen en vervolgens de duisternis in, aarzelde ze nauwelijks. Nu stoppen zou een gebrek aan moed betekenen, wat ondenkbaar was. Bovendien vertrouwde ze op haar snelheid. Als de planken het begaven, zou ze gewoon doorrijden en van het vermolmd hout af zijn voordat ze erdoor zakte. Als er iemand binnen was, een zwerver, bijvoorbeeld, die een klein meisje wilde aanranden, zou ze hem voorbij zijn voordat hij in beweging kwam.

De gedachte dat het oude hout in stukken uiteen zou vallen of dat een zwerver haar zou willen grijpen, bezorgde haar een opwindend angstgevoel dat haar niet deed aarzelen maar er juist voor zorgde dat ze op de trappers ging staan en nog harder trapte. Ze bedacht ook, met een kalm gevoel van voldoening, dat als de brug daadwerkelijk in de rivier zou storten, dertig meter lager, en zij dat niet zou overleven, dat de schuld van haar ouders zou zijn, die haar met hun geruzie het huis uit hadden gedreven. Dat zou ze leren! Ze zouden haar vreselijk missen, ze zouden ziek zijn van verdriet en schuldgevoel, en dat was precies wat ze verdienden, allebei.

Het gaas rammelde onder haar banden en toen dook ze een duisternis in die stonk naar vleermuizen en verrotting.

Toen ze naar binnen reed, zag ze dat er op de linkermuur iets geschreven was, met groene verf uit een spuitbus. Ze remde niet af om het te lezen, maar dacht dat er TERRY's stond, wat grappig was omdat ze hadden geluncht in een eettentje dat Terry's heette: Terry's Primo Subs in Hampton, in New Hampshire, aan zee. Op de terugweg van Lake Winnepesaukee maakten ze daar altijd een tussenstop. Het lag ongeveer halverwege Haverhill en het meer.

In de overdekte brug klonken de geluiden anders. Ze hoorde de rivier dertig meter onder zich, maar het leek meer op witte ruis op de radio dan op snelstromend water. Ze keek niet naar beneden, ze was bang de rivier te zien door de kieren tussen de vloerplanken. Ze keek niet eens opzij en hield haar blik gericht op het einde van de brug.

Ze reed door flakkerende banen wit licht. Toen ze door een van die ragfijne lichtgordijnen reed, voelde ze vaag gebons in haar linkeroog. De vloer gaf haar het onaangename gevoel dat die op het punt stond het te begeven. Ze kon nog maar één ding denken: *ik ben er bijna, ik ben er bijna*, op de maat van haar ronddraaiende voeten.